

RYAN

O druhé místo nestojím. Nikdy jsem nestál. A nikdy nebudu. Není to styl někoho, kdo chce hrát první ligu. A kvůli mé osobní filosofii je tahle chvíle dost na nic. Můj nejlepší kamarád za pár vteřin dostane číslo od holky za pultem Taco Bell a ujme se vedení.

Co začalo jako jednoduchá výzva, proměnilo se v celovečerní drama. Nejdřív mě Chris vyzval, abych si řekl o číslo jedné holce ve frontě v kině. Pak jsem vyzval já jeho, aby si řekl o číslo holce u zástěny cvičného odpaliště. Čím víc se nám dařilo, tím větší spád hra získávala. Škoda jen, že Chris vlastní úsměv, ze kterého taje srdce všem holkám, včetně těch zadaných.

Nenávidím prohrávání.

Servírka z Taco Bell se začervená, když na ni Chris mrkne. To snad ne. Vybral jsem ji, protože o nás prohlásila, že jsme chcípáci z vidláková, když jsme si objednávali. Chris se opírá rukama o bar a po centimetrech se k ní přibližuje, zatímco já sedím u stolu a sleduju vývoj tragédie. Nemohla by třeba zrovna v tenhle okamžik mít zjevení? A jestli

ne, dokáže v sobě aspoň najít kus sebeúcty a poslat Chrise do háje?

Všechny svaly vzadu na krku se mi zatnou, když se servírka zachichotá, naškrábe něco na kousek papíru a podá ho Chrisovi. K čertu. Zbytek naší party vyje smíchy a někdo mě poplácá po zádech.

Dnešní večer není o telefonních číslech ani o holkách. Chtěli jsme si užít poslední pátek, než začne škola. Ochutnal jsem všechno – svobodu horkého letního vzduchu v Jeepu se všemi okýnky otevřenými, klid temných silniček vedoucích k hranicím, vzrušující záři městských světel, když jsme se vydali na půlhodinovou jízdu do Louisville, a nakonec o půlnoci chuť mastných tacos z fastfoodu, ze kterých se člověku sbíhají sliny.

Chris zvedne papír s číslem, jako když rozhodčí zvedá rukavici vítězi utkání. „Jedeme dál, Ryane.“

„Do toho.“ Neexistuje, abych došel tak daleko a nechal Chrise vyhrát.

Uvelebí se na židli, přihodí papírek s číslem na hromádku mezi ostatní, které jsme během večera nasbírali, a na své hnědé vlasy si narazí kšiltovku školního týmu Bullitt County High. „Tak počkat. Tyhle věci se musí promýšlet. Pečlivě tu holku vybrat. Musí být dost atraktivní na to, aby se do tebe hned nezbláznila. Ne jako pes, který je nadšený, že mu konečně někdo hodil kost.“

Napodobím ho, opřu se pohodlně o opěradlo, natáhnu si nohy a ruce založím na břicho. „Jen si dej načas. Já mám celou věčnost.“

Ale není to pravda. Po tomhle víkendu se život změní – můj život i Chrisův. V pondělí se ze mě a Chrise stanou čtvrtáci a začne naše poslední baseballová sezóna na střední. Budu mít už jen pár měsíců na to, abych udělal dojem na

profesionální lovce talentů, jinak se mi sen, na kterém jsem celý život pracoval, rozpadne na popel.

Štouchnutí do nohy mě přivede zpátky do přítomnosti.

„Vykašli se na ty seriózní sračky,“ zašeptá Logan. Jediný třeták u stolu a nejlepší chytač ve státi pokyne směrem ke zbytku party. Zná moje výrazy ve tváři líp než kdokoli jiný. Aby ne. Hrajeme spolu už od dětství. Já nadhazuju. On chytá.

Kvůli Loganovi se zasměju vtipu, který vyprávěl Chris, i když jsem ani neslyšel pointu.

„Brzy budeme zavírat.“ Servírka z Taco Bell stírá stůl vedle našeho a usměje se při tom na Chrise. V záři červeného neonového světla nápisu Drive Thru Open vypadá skoro hezky.

„Téhle bych mohl zavolat,“ řekne Chris.

Zvednu obočí. Chris svou přítelkyni přímo uctívá. „To neuděláš.“

„Udělal bych to, nemít Lacy.“ Jenomže Chris Lacy má a miluje ji, a tak nikdo z nás v tomhle hovoru nepokračuje.

„Mám ještě jeden pokus.“ Významně se rozhlédnu po hale s texasko-mexickou výzdobou. „Kterou holku mi vybereš?“

Zatroubení z Drive Thru oznamuje příjezd auta plného luxusních holek. Z jejich autorádia duní rap a přísahal bych, že jedna z nich po nás pošilhává. Miluju tohle město. Ze zadního sedadla na mě zamává bruneta. „Měl bys vybrat nějakou z nich.“

„Jasně,“ ušklíbne se sarkasticky Chris. „Proč ti vlastně rovnou nepřenechám titul?“

Dva kluci od našeho stolu vyskočí ze židlí a zamíří ven, takže zůstanu sám s Chrisem a Loganem. „Poslední šance na sexy holku z města, než se vrátíme do Grovetonu, Logane.“

Logan neříká nic ani pro, ani proti a jeho tvář se nepohne ani o centimetr. Takový je Logan – máloco s ním hne. Leda že by to zahrnovalo nějaký kousek hrozící smrti.

„Tady je.“ Chrisovi zazáří oči, jak sleduje vchod. „Tohle je holka, která je teď tvoje.“

Zhluboka se nadechnu. Chris zní moc nadšeně na to, aby to byla snadná kořist. „Kde?“

„Právě vešla, čeká na baru.“

Risknu to a podívám se. Černé vlasy. Potrhané oblečení. Totální skejťáčka. Sakra, tyhle holky jsou drsné. Praštím rukou do stolu, až tácy zarachotí. Proč? Proč musela Skejťáčka vejít do Taco Bell zrovna v tenhle okamžik?

Chrisův hrubý chechot mi od vzrůstající nervozity zrovna neulevuje. „Přízněj porážku a nebudeš se muset trápit.“

„Ani omylem.“ Zvednu se, protože odmítám porážku bez boje.

Všechny holky jsou stejné. To si říkám, když pomalu směřuju k baru. Možná vypadá jinak než holky, které znám, ale všechny chtějí to samé – kluka, který o ně projeví zájem. Problém na straně kluků je, že na to nemají koule. Dobře, že já je mám. „Ahoj. Jsem Ryan.“

Tvář jí zakrývají dlouhé černé vlasy, ale její štíhlé tělo s náznakem křivek upoutá moji pozornost. Na rozdíl od holek tady u nás nenosí zlevněné oblečení od slavných značek. To vůbec. Má svůj vlastní styl. Její černý top ukazuje víc kůže, než jí zakrývá, a upnuté džíny objímají všechna správná místa. Oči se mi zastaví na jedné trhlíně v nich, přímo pod jejím zadkem.

Nahne se přes bar a trhlina se rozevře. Skejťáčka otočí hlavu směrem ke mně a k okénku Drive Thru. „Je tady kurva někdo, kdo by přijal moji objednávku?“

Chrisův smích znějící od našeho stolu v rohu mě stáhne zpátky do reality. Sundám si baseballku, prohrábnu si rukou vlasy a zase si ji narazím na hlavu. Proč zrovna ona? Proč zrovna teď? Ale dostal jsem výzvu a mám v plánu vyhrát. „Jsou dneska trochu pomalejší.“

Vrhne na mě pohled, jako bych *já* byl trochu pomalejší.
„To mluvíš na mě?“

Její tvrdý pohled mě vyzývá, abych se podíval jinam, a slabší chlap by to udělal. Já slabší nejsem. *Jen si zírej, Skejtačko. Mě neodstrašíš.* Její oči mě ale přitahují. Jsou modré. Tmavě modré. Nikdy bych si nepomyslel, že člověk s tak černými vlasy může mít takhle zářivé oči.

„Na něco jsem se tě ptala.“ Opře se bokem o bar a založí si ruce na prsou. „Jsi snad tak dementní, jak vypadáš?“

Jo, totální punk: její postoj, kroužek v nose a úšklebek, který by mohl zabíjet na potkání. Není můj typ, ale to nemusí být. Potřebuju jenom její číslo. „Asi by ses dočkala lepšího obslužení, kdyby sis dávala pozor na to, jak se vyjadřuješ.“

Na rtech a v očích se jí objeví náznak pobavení. Ne takového, s jakým se zasmějete. Je to spíš posměšné pobavení. „Vadí ti, jak se vyjadřuju?“

Jo. „Ne.“ Holky neříkají *kurva*. Nebo by aspoň neměly. Nejde mi o to slovo, ale poznám, kdy mě někdo zkouší, a tohle je zkouška.

„Takže moje vyjadřování ti nevádí, ale říkáš –“ zvýší hlas a znovu se nahne přes bar „– že bych se dočkala *tý zkurvený* obsluhy, kdybych se vyjadřovala slušně.“

Nebolelo by to. Čas změnit taktiku. „Co bys ráda?“

Škubne hlavou, jako by mezitím zapomněla, že tam jsem. „Cože?“

„K jídlu. Co bys ráda k jídlu.“

„Rybu. Co si myslíš, že bych tak mohla chtít? Jsem v Taco Bell, dělají tady hovězí tacos.“

Chris se znova zachechtá a tentokrát se přidá i Logan. Jestli tohle nezachráním, budou se mi vysmívat ještě celou cestu domů. Natáhnu se přes bar a zamávám na holku, která obsluhuje Drive Thru. Usměje se na ni. Ona se usměje

na mě. Vezmi si příklad, Skejťačko, takhle to má fungovat.
„Můžu mít prosbu?“

Holka se rozzáří a zvedne prst, zatímco dál vyřizuje objednávku zvenku. „Za moment jsem tam. Slibuju.“

Otočím se zpátky na Skejťačku, ale místo upřímných díky, kterými by mě měla zahrnout, se dočkám jen zjevně podrážděného zavrtění hlavou. „Vymaštěný sportovci.“

Můj úsměv povadne. Ten její se rozšíří.

„Jak víš, že jsem sportovec?“

Očima zabloudí k mému hrudníku a já se musím bránit úšklebku. Přes moje šedé triko je velkými černými písmeny napsáno Bullitt County High School, Baseball State Champions.

„Takže jsi dementní,“ oduší.

Jsem vyřízený. Udělám krok směrem k našemu stolu a pak se zarazím. Já neprohrávám. „Jak se jmenuješ?“

„Co ještě musím udělat, abys mě konečně nechal na pokoji?“

A tady to je – moje šance. „Dej mi svoje číslo.“

Pravý koutek jí poskočí nahoru. „Děláš si kurva srandu.“

„Myslím to smrtelně vážně. Dej mi svoje číslo a odporoučím se.“

„Jsi padlej na hlavu?“

„Vítejte v Taco Bell. Chcete si objednat?“

Oba se otočíme na servírku. Ta se rozzáří na mě a pak couvne před Skejťačkou. Se sklopenýma očima se znovu zeptá: „Co si přejete?“

Vytáhnu peněženku a hodím na bar deset dolarů. „Tacos.“

„A colu,“ dodá Skejťačka. „Velkou. Když platí on.“

„Dooobře.“ Servírka namarkuje objednávku, shrábne peníze a vrátí se do svého okénka.

Zíráme jeden na druhého. Přísahám, že tahle holka vůbec nemrká.

„Řekl bych, že se sluší aspoň poděkovat.“

„Neprosila jsem se tě, abys platil.“

„Řekni mi, jak se jmenuješ, dej mi svoje číslo a jsme si kvit.“

Olízne si rty. „Nemáš nejmenší šanci udělat cokoliv, kvůli čemu bych ti řekla svoje jméno nebo číslo.“

Zazvoňte konec. Hrací čas ukončila tahle slova. Záměrně naruším její osobní prostor, přisunu se o krok blíž a položím ruku na bar těsně vedle ní. Znervózňuje ji to. Vidím to na ní. Z jejích očí zmizí pobavený výraz a rukama si obejmeme tělo. Je drobná. Drobnější, než bych si myslel. Její styl je tak velký, že jsem si nevšiml její výšky ani velikosti. „Všadím se, že mám.“

Vystrčí bradu. „Na to nemáš.“

„Osm tacos a jedna velká cola,“ zavolá holka zpoza baru.

Skejtačka po nich chňapne a otočí se na patě, než si vůbec stačím uvědomit, že jsem na pokraji porážky. „Počkej!“

Zastaví se u dveří. „Cože?“

Tohle „cože“ už nezní zdaleka tak rozčileně jako to předchozí. Možná se někam dostávám. „Dej mi to číslo. Chci ti zavolat.“

Ne, nechci, ale chci vyhrát. Váhá. Vidím to na ní. Abych ji neodstrašil, udusím svoje nadšení. Nic mě nedokáže vzrušit tak jako vítězství.

„Víš co?“ Vrhne na mě úsměv, ze kterého odkapává směsice půvabu a zlomyslnosti. „Jestli si troufneš na to, abys mě doprovodil k autu a otevřel mi dveře, tak ti to číslo řeknu. Máš na to?“

Na to mám.

Vklouzne do vlhké noci a poskakuje si po chodníku k parkovišti. Nečekal bych, že zrovna takováhle holka bude tak hop-

sat. Ale hopsá a já ji následuju se sladkou příchutí vítězství na jazyku.

Vítězství ale nevydrží dlouho. Zamrznu na chodníku v polovině kroku. Než stihne přeskočit žluté čáry kolem starého prorezlého auta, vystoupí z něj dva výhruzně vyhlížející kluci a ani jeden z nich nepůsobí zrovna šťastně.

„Můžu pro tebe něco udělat, kámo?“ zeptá se ten vyšší z nich. Po celé délce rukou se mu táhne tetování.

„Ani ne.“ Strčím ruce do kapes a uvolním postoj. Nehodlám se dostat do rvačky, zvláště když mají převahu.

Potetovaný týpek vyrazí přes parkoviště a asi by pokračoval dál, nebýt toho druhého s vlasy přes oči. Stoupne si přímo před potetovaného a zarazí ho, i když jeho postoj prozrazuje, že je taky ochotný se porvat. „Máš tady problém, Beth?“

Beth. Těžko uvěřit, že tahle drsňačka může mít tak jemné jméno. Jako kdyby mi četla myšlenky, rty se jí zkroutí do zlomyslného úšklebku. „Teď už ne,“ odpoví a vklouzne na přední sedadlo.

Oba její společníci jdou zpátky k autu, ale pořád mě neztrácejí z dohledu, jako kdybych byl dost hloupý na to, abych je napadl ze zadu. Motor se rozeře a auto se otřásá, jako kdyby ho držela pohromadě jen lepicí páska.

Nepospíchám zpátky dovnitř, abych svým kamarádům mohl vysvětlit, jak jsem prohrál, a tak zůstanu stát na chodníku. Auto pomalu projíždí kolem a Beth přitlačí dlaň na okénko spolujezdce. Černým fixem na ní má napsané slovo oznamující moji porážku: *Nemáš*.